

patienten har modtaget hos den stedfortrædende læge. Endvidere må det tillægges afgørende vægt, at der sker videregivelse af oplysninger, herunder oplysninger om ordination af lægemidler, til patientens egen læge med henblik på at forebygge risiko for dobbeltordinationer, vildledning fra medicinmisbrugere m.v.

Lægevagtsordningerne er opbygget som selvstændige organisationer, som styres af de praktiserende læger på kollektiv basis i fortsættelse af ansvaret for patienterne i dagtiden og efter aftaler med amterne. Lægevagten har til opgave at tilgodese patienternes behov for akut lægehjælp uden for dagarbejdstiden. I visse tilfælde vil en sådan behandling skulle følges op af yderligere behandling hos patientens egen læge i dagtimerne. I disse situationer vil bestemmelsen i § 24, stk. 2, nr. 1 finde anvendelse, idet videregivelsen her er nødvendig af hensyn til et aktuelt behandlingsforløb.

I andre tilfælde vil lægevagten på baggrund af patientens egne oplysninger skønne, at undersøgelse og behandling kan vente til dagtiden og blive varetaget af patientens egen læge. Der vil endvidere være situationer, hvor patienten bliver undersøgt og behandlet af vagtlægen, uden at denne behandling skal følges op af yderligere behandling hos egen læge. Patienterne vil forvente, at der sker videregivelse af nødvendige oplysninger fra vagtlægen til egen læge.

Videregivelse af nødvendige oplysninger til patientens alment praktiserende læge vil endvidere kunne ske fra en anden alment praktiserende læge, der har behandlet patienten ved egen læges forfald, dvs. ved sygdom, kurser, ferie eller lignende. Det kan ske ved, at egen læge ansætter en vikar, der behandler patienten i egen læges konsultationslokaler eller ved henvisning til en navngiven anden alment praktiserende læge, som efter aftale med egen læge behandler patienten.

Endelig kan der ske videregivelse af oplysninger efter § 24, stk. 2, nr. 3, til patientens egen læge fra en anden alment praktiserende læge, som patienten op søger et andet sted i landet under ophold dér, f.eks. under patientens ferieophold eller lignende.

Efter § 24, stk. 3, kan patienten på ethvert tidspunkt frabede sig, at helbredsoplysninger videregives efter reglen i stk. 2, nr. 1, om aktuelt behandlingsforløb.

Dette er en understregning af, at patienten grundlæggende kan bestemme, om helbredsoplysninger må videregives. Det spørgsmål kan dog stilles, om det vil være rimeligt med en retstilstand, hvorefter en patient kan nægte, at helbredsoplysninger om foretagne undersøgelser, røntgenbilleder mv. sendes videre til et nyt behandlingssted, hvor patienten ønsker sig be-

handlet, med det resultat, at man her skal tilvejebringe alle disse helbredsoplysninger på ny.

Imidlertid forekommer sådanne tilfælde næppe i stort omfang, ligesom patienterne må sikres en egentlig ret til at nægte videregivelsen af helbredsoplysninger. Det forudsættes, at patienterne informeres om deres ret til at nægte videregivelse. Denne information kan gives direkte af de pågældende sundhedspersoner eller i mere generel form, f.eks. ved patientinformationsmateriale i form af brochurer eller anden skriftlig vejledning. Patienten må så også i visse situationer acceptere, at behandlingen kan blive givet på et lavere niveau, såfremt det ikke står i rimeligt forhold til lidelsen af fremskaffe helbredsoplysninger på ny.

I *stk. 4* præciseres det, at det er den sundhedsperson, der er i besiddelse af en fortrolig oplysning, der afgør, hvorvidt videregivelse efter *stk. 2* er berettiget. På et sygehus vil afgørelsen af, hvorvidt en videregivelse efter *stk. 2* fra en patientjournal er berettiget, som hovedregel skulle træffes af den overlæge, der er ansvarlig for den sygehusafdeling, hvor den pågældende patient er indlagt, eller af en anden sundhedsperson, som overlægen har bemyndiget hertil. For så vidt angår videregivelse af oplysninger fra en alment praktiserende læge, speciallæge, tandlæge m.fl., vil afgørelsen skulle træffes af den pågældende læge m.fl.

Bestemmelsen angiver i hvilke situationer, sundhedspersonen er berettiget til at videregive oplysninger uden samtykke. Sundhedspersonen vil imidlertid ikke efter loven være forpligtet til at videregive oplysningerne. Dette er en skærpelse af patientens rettigheder i forhold til forvaltningslovens bestemmelser, hvorefter myndighederne er forpligtet til at videregive oplysninger, såfremt betingelserne for en berettiget videregivelse er opfyldt. De nævnte regler, hvorefter retten er tillagt sundhedspersonen, vil dog ikke være til hinder for, at en eventuel ansættelsesmyndighed som en tjenstlig pligt kan pålægge sundhedspersonen at videregive helbredsoplysninger i de tilfælde, hvor sundhedspersonen også er berettiget til dette efter §§ 25 og 27, jf. også de indledende bemærkninger til kapitel 5.

Det bemærkes, at de omtalte regler ikke er til hinder for, at sundhedspersonen indhenter samtykke fra patienten til videregivelse i videre omfang, end loven foreskriver, ligesom samtykke i øvrigt bør indhentes, hvor sundhedspersonen er i tvivl om, hvorvidt et samtykke er nødvendigt efter reglerne.

Til § 25

Efter *stk. 1* skal samtykke efter § 24, stk. 1, være